

fra Riisagers Gaard, men i det afgørende Øjeblik frelstes af den Blu, der vakttes i ham af det for-dærvede Barns skamløse Ord og Lader. Og han tænkte paa de mange andre Gange, hvor han vilde være bleven Selvødelæggelsens sikre Bytte, dersom — — ja, dersom han ikke i sit Inderste havde baaret paa en instinktmæssig Sky for Synden, dersom han ikke gennem sine Forældre — og da vel særlig gennem sin Fader og hans Aarhundreder gamle Præsteslægt — havde staaet i lønlig Pagt med de livsbevarende Magter, han i sin Ungdoms Overmod aabent havde villet trodse. Den »side-niuske« Arv, som han havde kaldt sit Livs For-bandelse, var den ikke netop den Amulet, det signede Tegn, han kunde takke for, at det dog ikke var gaaet ham værre, end det var?

Flygtigt og ligesom sky havde dette Spørgsmaal et Par Gange før i de sidste Maaneder gennem-faret hans Sind. Nu holdt han det fast og be-svarede det med et fuldtonende Ja. Og Svaret avlede et nyt Spørgsmaal. Denne medfødte Kraft til Frigørelse, der havde aabenbaret sig hos ham i det skjulte; denne Selvopholdelsens Drift i Sjælen, der virkede ganske uafhængig af alle Troeslær-domme, højt ophøjet over de skiftende Tiders strengere eller mildere Livssyn, hvad var den vel andet end Guds egen Aand, Biblens »hellige Aand«, den Kristnes Fylgje, der usynlig vogtede hans